

Sygn. akt **IC 638/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło - Maciejewska

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. R. (1) i K. R. (2)**

przeciwko **(...) S.A. w S.**

o odszkodowanie w kwotach po 2.534,40 zł

I. zasądza od strony pozwanej **(...) S.A. w S.** na rzecz każdego z powodów **K. R. (1) i K. R. (2) kwoty** po 2.534,40 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści cztery złote czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz po 1/2 odsetek ustawowych od kwot:

- 925,45 zł od dnia 18 czerwca 2015 roku do dnia 23 grudnia 2015 roku,

- 738 zł od dnia 10 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 02 marca 2016 roku;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów kwoty po 517,39 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwoty po 1.217 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zwraca każdemu z powodów ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie po 109,61 zł z tytułu niewykorzystanych zaliczek na opinię biegłego.

UZASADNIENIE

Powodowie K. R. (1) i K. R. (2) wystąpili przeciwko (...) S.A. w S. z pozwem o zapłatę na rzecz każdego z nich kwoty 2.534,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25.06.2015 r. do dnia zapłaty oraz po 1/2 odsetek ustawowych od kwoty 925,45 od dnia 25.06.2015 r. do dnia 23.12.2015 r. i od kwoty 738 zł od dnia 10.08.2015 r. do dnia 02.03.2016 r. wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodów wskazała, iż w dniu 17.05.2015 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność powodów. Sprawca przedmiotowej kolizji był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym towarzystwie.

Powódka niezwłocznie zgłosiła przedmiotową szkodę, która została zarejestrowana pod numerem (...). Pozwana pismem z dnia 15.06.2017 r. przyznała powodom odszkodowanie w łącznej wysokości 2744,14 zł brutto.

Powódka nie zgadzając się z wysokością przyznanego przez pozwaną odszkodowania zleciła wykonanie opinii technicznej niezależnemu rzeczoznawcy L. N., który wycenił wartość szkody w pojeździe na kwotę 8.738,39 zł. Powyższe rozbieżności wynikają z przyjęcia przez pozwaną w swojej kalkulacji zaniżonych stawek za roboczogodziny oraz uznania części alternatywnych.

W tym stanie rzeczy powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą a wartością szkody wynikającą z opinii rzeczoznawcy, powiększoną o koszt sporządzonej ekspertyzy w wysokości 738 zł brutto. Po kilku kolejnych wezwaniach do zapłaty pozwana zmienił swoje stanowisko i przyznała powodom dopłatę odszkodowania w wysokości 925,45 zł, a po wezwaniu z dnia 25.02.2016 r. dalszą kwotę 738 zł – uznając tym samym roszczenie z tytułu kosztów wykonania opinii.

Do zapłaty pozostaje kwota 5.068,80 zł.

Pełnomocnik powodów wskazała, iż z przepisu art. 361par. 2 k.p.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia gwarantuje jedynie naprawa pojazdu godnie z technologią i procedurą producenta, przy użyciu oryginalnych części zamiennych. Zastosowanie tzw. zamienników nie zapewni skutecznej naprawy oraz nie zapewni właściwej jakości i trwałości wykonanej usługi. Należy mieć bowiem na uwadze fakt, iż samochody, które brały udział w wypadku, tracą na wartości mimo naprawy, a z racji tej, że celem jest wyrównanie pełnej szkody w majątku powodów, stąd są oni uprawnieni do wyboru części zamiennych i ich producenta. Zastosowanie nieoryginalnych zamienników w większym stopniu obniża wartość rynkową pojazdu po wypadku. Zgodnie zaś z przyjętym orzecznictwem Sądu Najwyższego poszkodowanemu należy się zwrot nie tylko poczynionych przez niego przy naprawie nakładów, ale i zwrot kosztów robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny tego rodzaju usługi. Tym samym wbrew prawu i linii orzecniczej jest zaniżanie i ustalanie przez pozwaną stawki za roboczogodzinę według swojej miary.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony powodowej wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powodów nie zostały zniżone. Strona pozwana podjęła współpracę z (...) sp. z o.o., która z kolei współpracuje z wyselekcjonowanymi pod względem jakości świadczonych usług warsztatami naprawczymi na terenie całej Polski. W ramach tej współpracy został stworzony Program (...) polegający między innymi na naprawie pojazdów zgodnie ze sporządzonymi przez (...)kosztorysami. Informacja o takiej możliwości znajduje się na kosztorysie przekazanym poszkodowanemu. Zatem skoro pozwana gwarantuje naprawę pojazdu przy określonej stawce, to nie widzi możliwości zapłaty wyższej stawki roboczogodziny.

Nadto, powodowie nie wykazali zasadności przeprowadzenia naprawy pojazdu przy użyciu części nowych i oryginalnych. Ich pojazd w momencie zdarzenia miał 10 lat i zastosowanie do jego naprawy części innych niż oryginalne nie jest jakimkolwiek naruszeniem. Części oznaczone symbolami O,Q, PJ, PC lub PT nie budzą obaw w zakresie bezpieczeństwa użytkownika, funkcjonalności oraz niezawodności naprawionego pojazdu.

Pełnomocnik strony pozwanej wskazał również na bezpodstawność żądania zwrotu kosztów opinii prywatnej sporządzonej przez powodów.

Na rozprawie w dniu 21.07.2016 r. pełnomocnik powodów wskazał, iż w niniejszym postępowaniu powodowie nie domagają się zwrotu kosztów opinii prywatnej albowiem zostały one wypłacone już na etapie postępowania likwidacyjnego, natomiast na rozprawie w dniu 08.11.2016 r. zmodyfikował żądanie dotyczące odsetek, określając datę początkową ich naliczania na dzień 18.06.2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.05.2015 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność po 1/2 powodów K. R. (1) i K. R. (2). Sprawca przedmiotowej kolizji był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym (...) S.A. w S..

Powódka zgłosiła pozwanemu towarzystwu szkodę w dniu 18.05.2015 r.

Okoliczności niesporne.

W wyniku zdarzenia w samochodzie powodów doszło do uszkodzenia zderzaków przedniego i tylnego, listwy ozdobnej zderzaka, reflektora przedniego prawego, kratki wlotu powietrza, kratki zderzaka przedniego, poprzeczki zderzaka tylnego, tablicy rejestracyjnej przedniej i tylnej, błotnika przedniego prawego.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego H. G. z dnia 16.12.2016 r. –k.122-131;
- dokumentacja fotograficzna zgromadzona w aktach szkodowych strony pozwanej nr (...) na płycie CD;

Łączny koszt naprawy samochodu powodów w związku z uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia w dniu 15 maja 2015 roku wynosi 9.432,83 zł brutto.

Dowód:

pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego H. G. z dnia 16 grudnia 2016 r. -k.122-131.

Pismem z dnia 15 czerwca 2015 roku strona pozwana poinformowała powódkę o uznaniu swojej odpowiedzialności oraz roszczenia do wysokości 2.744,14 zł. Taka też kwota została powodom z tego tytułu wypłacona.

Dowód:

kserokopia pisma strony pozwanej z dnia 15 czerwca 2015 roku.– k.22;

kalkulacja naprawy nr (...)2015 r. z dnia 27maja 2015 r. – k.19-21;

Powodowie nie godząc się z wysokością przyznanego odszkodowania zlecieli sporządzenie opinii technicznej niezależnemu rzeczoznawcy L. N., który wycenił wartość szkody w ich pojeździe na kwotę 8.738,39 zł. Rozbieżności pomiędzy powyższym kosztorysem a kalkulacją naprawy wykonaną przez likwidatora szkody strony pozwanej wynikają z przyjęcia przez pozwaną zaniżonych stawek za roboczogodziny oraz uznania części alternatywnych.

Powodowie za wykonanie powyższej opinii zapłacili kwotę 738 zł.

Dowód:

kserokopia oceny stanu technicznego pojazdu i wartości szkody powypadkowej sporządzonej przez L. N. w dniu 21lipca 2015 r.- k. 23-29;

kserokopia faktury VAT Nr (...) z dnia 22 lipca 2015 r. – k.30;

Powódka przedstawiła opinię prywatną stronie pozwanej, wzywając ją do zmiany stanowiska w przedmiocie wysokości przyznanego odszkodowania, jak również zażądała zwrotu kosztów poniesionych w związku z opinią rzeczoznawcy w kwocie 738 zł. W piśmie z dnia 10 sierpnia 2015 r. pozwana poinformowała powódkę o braku podstaw do zmiany stanowiska, a nadto odmówiła zwrotu kosztów sporządzonej opinii.

W dniu 2 grudnia 2015 roku pełnomocnik powodów wystąpił do strony pozwanej z przedprocesowym wezwaniem do zapłaty, co skutkowało zmianą stanowiska pozwanej i przyznaniem powodom dodatkowej kwoty odszkodowania w wysokości 925,45 zł, wypłaconej w dniu 23 grudnia 2015 roku.

W związku z kolejnym pismem pełnomocnika powodów z dnia 25 lutego 2016 roku, strona pozwana odmawiając zmiany stanowiska w zakresie wysokości przyznanego odszkodowania, uwzględniła koszt wykonanej przez powodów opinii prywatnej i wypłaciła im z tego tytułu kwotę 738 zł.

Dowód:

kserokopia pisma strony pozwanej do powódki z dnia 11.08.2015 r.-k.31;

kserokopia wezwania przedsadowego z dnia 30.08.2015 r. -k.32;

kserokopiapisma pozwanej z dnia 30.09.2015 r. - k.33;

kserokopia przedprocesowego wezwania do zapłaty z dnia 02.12.2015 r. -k.35-36;

kserokopia pisma pozwanej z dnia 23.12.2015 r. -k.36-40;

kserokopia kalkulacji naprawy z dnia 21.12.2015 r. - k.41-43;

kserokopia przedsadowego wezwania do polubownego rozwiązania sporu - k.45-46;

kserokopia pisma pozwanej z dnia 01.03.2016 r. -k.47-48

Samochód powodów wyprodukowano w 2006 roku. Został przez nich zakupiony w 2013 roku w bardzo dobrym stanie technicznym, z niskim przebiegiem. Był to pojazd, który do zdarzenia z dnia 17 maja 2015 roku nie ulegał wcześniej wypadkom. Powodowie od momentu zakupu nie dokonywali żadnych napraw tego auta. Powódka K. R. (1) dojeżdżała tym samochodem do W., gdzie była i jest zatrudniona. Po dniu wypadku zależało jej na jak najszybszym naprawieniu pojazdu, by po okresie zwolnienia lekarskiego mogła nim w dalszym ciągu jeździć do pracy.

Dowód:

- przesłuchanie powodów - k.158,159

Strona pozwana podjęła współpracę z (...) sp. z o.o., która z kolei współpracuje z wyselekcjonowanymi pod względem jakości świadczonych usług warsztatami naprawczymi na terenie całej Polski. W ramach tej współpracy został stworzony Program (...) polegający między innymi na naprawie pojazdów zgodnie ze sporządzonymi przez (...)kosztorysami. Informacja o takiej możliwości znajduje się na kosztorysie przekazanym poszkodowanemu.

Dowód:

kserokopia pisma (...) sp. z o.o.z dnia 17.05.2015 r. -k.83

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zakresie zgłoszonym przez powodów.

W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, iż w dniu 17.05.2015 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność po 1/2 powodów K. R. (1) i K. R. (2). Sprawca przedmiotowej kolizji był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym (...) S.A. w S..

W związku z powyższym, na podstawie umowy ubezpieczenia strona pozwana odpowiada za skutki zdarzenia w takim samym zakresie jak sprawca szkody. Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Co do zasady sporna w niniejszej sprawie pozostawała wysokość należnego od strony pozwanej na rzecz powodów odszkodowania. Przystępując jednakże do oceny zasadności zgłoszonego przez powoda roszczenia, w pierwszym rzędzie należy zaznaczyć, że istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy szczególne, a mianowicie ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm). Regulacja dotycząca zakresu ochrony ubezpieczeniowej została zawarta w art. 36 ust. 1 tejże ustawy, zgodnie z którym odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Należy również zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie. Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. np. uchwały z dnia 18 marca 1994 roku, III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188 i z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 2003 roku, V CKN 308/01, niepubl.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy dodatkowo podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. W doktrynie podkreśla się również, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i prawie cywilnym powoduje, iż przy ustalaniu szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej można kierować się ogólnymi zasadami przyznawania odszkodowania. Przeważa także stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, "Izba Cywilna" 2002, nr 12, s. 40 oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01). Tak więc, pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00 (niepubl.), stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, odszkodowanie zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne

do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1980 roku, III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Reasumując powyższe rozważania prawne należy podkreślić, że strona pozwana jako ubezpieczyciel może ponosić odpowiedzialność wyłącznie za adekwatne skutki zdarzenia komunikacyjnego do jakiego doszło w dniu 17 maja 2015 roku.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia zaś w samochodzie powodów doszło do uszkodzenia zderzaków przedniego i tylnego, listwy ozdobnej zderzaka, reflektora przedniego prawego, kratki wlotu powietrza, kratki zderzaka przedniego, poprzeczki zderzaka tylnego, tablicy rejestracyjnej przedniej i tylnej, błotnika przedniego prawego.

Ustając wartość szkody poniesionej przez powodów na skutek udziału w przedmiotowym zdarzeniu, Sąd oparł się na niezakwestionowanej w tym zakresie przez strony pisemnej opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego H. G. z dnia 16 grudnia 2016 r. Biegły ustalił, iż łączny koszt naprawy samochodu powodów w związku z uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia w dniu 17 maja 2015 roku wynosi 9432,83 zł brutto.

Przy czym Sąd podziela stanowisko zaprezentowane przez pełnomocnika powodów, iż z przepisu art. 361§ 2 k.p.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody i w związku z tym przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia gwarantuje jedynie naprawa pojazdu zgodnie z technologią i procedurą producenta, przy użyciu oryginalnych części zamiennych. Zastosowanie tzw. zamienników nie zapewni skutecznej naprawy oraz właściwej jakości i trwałości wykonanej usługi. Faktem notoryjnym jest bowiem, iż samochody, które brały udział w wypadku, tracą na wartości mimo naprawy, a z racji tej, że celem jest wyrównanie pełnej szkody w majątku powodów, są oni uprawnieni do wyboru części zamiennych i ich producenta. Zastosowanie nieoryginalnych zamienników w większym stopniu obniża wartość rynkową pojazdu po wypadku. Nadto, zgodnie z przyjętym orzecnictwem Sądu Najwyższego poszkodowanemu należy się zwrot nie tylko poczynionych przez niego przy naprawie nakładów, ale i zwrot kosztów robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny tego rodzaju usługi. Bez znaczenia w niniejszej sprawie jest, że strona pozwana informowała powodów o możliwości naprawienia pojazdu w ramach jej współpracy z (...) sp. z o.o. w oparciu o sporządzoną przez nią kalkulację przy niższych stawkach robocizny, skoro powodowie od samego początku nie zgadzali się z kosztorysem strony pozwanej (w zakresie przyjętych do naprawy części i ich wartości) i nie chcieli prowadzić w oparciu o ten dokument naprawy swojego auta, a nadto zależało im na jak najszybszej naprawie samochodu, którym powódka dojeżdżała do pracy. Mieli zatem prawo dokonania naprawy w wybranym przez siebie w obrębie ich miejsca zamieszkania zakładzie naprawczym, według obowiązujących na tym terenie stawek robocizny.

Podkreślenia w tym miejscu także wymaga, że powodowie zażądali odszkodowania w omawianym zakresie w wartości brutto i takie stanowisko należało zaakceptować. Odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06). Jak wynika natomiast z poczynionych ustaleń powodowie w żaden sposób nie mogą obniżyć podatku należnego i tym samym podatek ten należało wliczać do wartości dochodzonego roszczenia.

Pozostawiając poza rozważaniami koszt opinii prywatnej wykonanej przez powodów w kwocie 738 zł, który to – jak wynika z pisma strony pozwanej z dnia 01.03.2016r. - został uznany i wypłacony (co powodowie potwierdzają), należy zaakceptować żądanie sformułowane w pozwie. Powodowie jako współwłaściciele domagają się bowiem po 2.534,40 zł (łącznie 5.068,80), co stanowi różnicę pomiędzy wysokością odszkodowania wypłaconego ostatecznie przez stronę pozwaną w wysokości 3.669,59, a wartością poniesionej przez nich szkody wyliczoną przez rzeczoznawcę L. N. w

kwocie 8.738,39 zł, mimo iż wartość rzeczywistej szkody w niniejszym postępowaniu biegły sądowy określił na kwotę 9.432,83 zł.

Powodowie wystąpili dodatkowo z żądaniem zasądzenia na ich rzecz odsetek ustawowych liczonych od zasądzonych kwot odszkodowania od dnia 18 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty oraz po 1/2 odsetek ustawowych od kwoty 925,45 od dnia 18.06.2015 r. do dnia 23.12.2015 r. i od kwoty 738 zł od dnia 10.08.2015 r. do dnia 02.03.2016 r.

Podstawę prawną do sformułowania takiego żądania stanowią przepisy art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tegoż artykułu wynika bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się przeto zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinienie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (por. wyrok SN z dnia 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisu art. 481 k.c. uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, nr 10, poz. 48). Na koniec należy wskazać, iż na mocy przepisu art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Ustęp 2 tegoż artykułu stanowi natomiast, że w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania, okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Świadczenie z tytułu odszkodowania dochodzonego od zakładu ubezpieczeń jest zatem świadczeniem terminowym. Skoro strona pozwana sformułowała swoje stanowisko w piśmie z dnia 15 czerwca 2015 roku, nie uwzględniając w pełnym zakresie zasadnego stanowiska powodów, to z tym dniem opóźnia się w spełnieniu należnego im świadczenia, a powodowie mogą żądać odsetek od dnia 18 czerwca 2015 r., w tym również od dalszej kwoty wypłaconego im odszkodowania w wysokości 925,45 zł do dnia jej zapłaty, tj. 23 grudnia 2015 r. W oparciu o te same zasady zasądzono na rzecz powodów po 1/2 odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia stanowiącego koszt opinii prywatnej rzeczoznawcy w wysokości 738 zł, tj. od wezwania do zapłaty dniu 10 sierpnia 2015 r. do dnia realizacji roszczenia w dniu 02 marca 2016 roku.

Z tych względów, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Na mocy przepisu art. 98§1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez każdego z powodów należało zaliczyć: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 zł oraz żadaną opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 1.217 zł, a także uiszczoną przez każdego z powodów opłatę sądową w kwocie 127 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 390,39 zł. Zatem strona pozwana, która przegrała sprawę w 100% jest zobowiązana do zwrotu na rzecz każdego powoda kwoty 1.734,39 zł (łącznie zaś kwotę 3.468,78 zł), o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

Na mocy przepisu art. 84 ustr.1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwrócono powodom niewykorzystane części zaliczek pobranych na poczet wynagrodzenia biegłego w kwotach po 109,61 zł.